

---

zij het vast besluit Jezus te verlaten en aan hun vorig beroep te gaan. (147) Zoo waren zij dan alle knorrig en boos op zich zelve omdat, zoo zij zeiden, zich door Jezus hadden laten misleiden en dat nu juist op dezen tijd, daar zij kort te voren, 's achtermiddags nog, dat groote wonder gezien hadden, daar zij zelf nog van dien spijsje gegeten had, maar zij hadden een hard hart en niet op het zoo even verledene wonder gelet en zoo in het schuitje pratende, zitten zij uit all'hunne kracht te roeien, want de wind had zich opgestoken en was weer veel meer tegen hen dan in het eerst en zoo worden zij vermoeid en gemelijk dat het erg was, want hun gemoed was naar en akelig. Zij waren ontroostbaar en wat gebeurde er nu? Jezus die voelde dat hij nu iets bijzonders en buitengewoons doen moest, anders zouden zij altijd voor hem verloren zijn geweest en hij wil ze toch behouden en nu raadpleegde Jezus met zijne wijsheid en nu waren alle zijne begrippen welke hij koesterde en de handelings waarop hij het aanleidde, zeer goed, want hij wilde ze zoo gaarne behouden en hen nog sterker aan hem te verbinden en nu wilde Jezus daarom een staal van zijn grootheid geven die ieder deed verbazen. Terwijl zijne Apostelen daar dan zoo mistroostig en met dat denkbeeld in het schuitje zitten te roeien, gaat Jezus, toen het dan in de nacht nog donker was, van de berg af, treed naar het strand en gaat de zee op, loopt op het water en de golven waren voor Jezus even als of wij op de grond liepen. Hij wandelde dus op het water even als iemand die op de grond liep en zoo gaat Jezus dan ook naar het schuitje dat zoowat drie quartiers of een uur van strand was, maar de Apostelen, (148) welke roeiden en daar nog zo akelig zaten, zeggen tegen malkander: 'Kijk eens uit, ziet eens, wat is dat daarginder? Wat is dat zwark? Ja, kijk eens, wat zou dat zijn? Het komt nader.' Zij werden benaauwd en begonnen te roepen: 'O! O! Wat is dat? Een spook! Een spook!' En nu meenden de Apostelen een spook te zien. De menschen waren toen zeer bijgeloovig en meenden dat zulk een nachtverschijnsel eene voorbode was van een naderend onheil dat hen treffen zou, waarom zij dan ook begonnen te roepen: 'Ach wij zijn verloren. Van dezen nacht vinden wij vast ons graf in dit water, in de golven, o, ja zeker.' O, zulke bange schepsels! En dat nu na zulk eene teleurstelling. Hieraan kan men zien dat zij niet snel aan hun hart gesteld waren en dat zij dus niet snel gehandeld hadden, waardoor zij dan ook zoo begonnen te schreeuwen, hetwelk Jezus hoorde, die toen reeds zoo dicht bij hen genaderd was. Waarop de Heiland hen toeriep: 'Wees goedsmoeds. Ik ben het. Vrees niet.' En zoodra zij die stem hoorden, veranderde alles nog op hetzelfde oogenblik. En daar

---